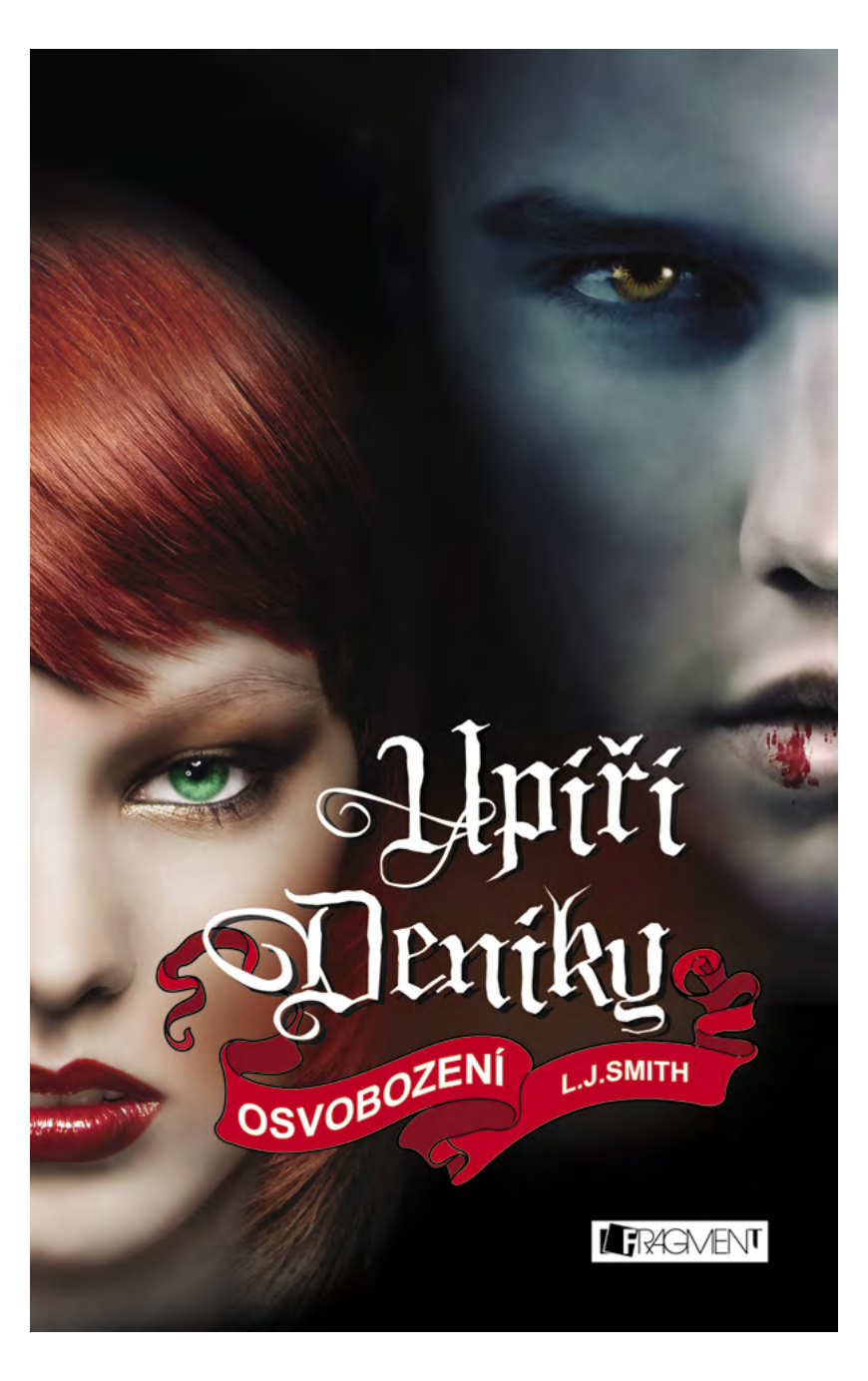

Upíří Deníky

OSVOBOZENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Osvobození

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy v edici:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Eden Maguire – Krásní mrtví – Arizona

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Vražedná pomsta

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Síla vzdoru

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Osvobození – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1.

dpoledne po Elenině „pokání“ Damon najal pokoj ve stejném bloku, kde bydlel doktor Meggar. Lady Ulma zůstala v ordinaci doktora Meggara, dokud ji Sage, Damon a doktor společnými silami úplně neuzdravili.

Nyní už vůbec nemluvila o smutných zážitcích. Vyprávěla jim spousty příběhů o domově svého dětství, až měli pocit, že znají každíčký pokoj a dokázali by se tam orientovat i poslepu.

„Teď už je z toho asi akorát tak příbytek pro krysy a myši,“ prohlásila teskně na konci jednoho vyprávění. „A taky pavouky a mûry.“

„Ale jak to?“ divila se Bonnie, která nepostřehla signály, že má mlčet, jež jí vysílaly Meredith a Elena.

Lady Ulma zaklonila hlavu a zahleděla se do stropu.

„To kvůli... generálu Verantzovi. Tomu stárnoucímu démonovi, který si mě všiml, když mi bylo teprve čtrnáct. Když zorganizoval útok na náš domov, zavraždili každou živoucí bytost, kterou tam našli – kromě mě a mého kanárka. Moje rodiče, prarodiče, tety i strýce... i moje mladší bratry a sestry. Dokonce i moje kotě, které spalo na parapetu. Generál Verantz rozkázal vojákům, aby mě před něj předvedli, tak, jak jsem byla, jenom v noční košili a bosou, s neučesanými vlasy, které se mi uvolnily z copu. Vedle sebe měl klec s mým kanárkem, která byla zakrytá nočním přehozem. Byl ještě živý a poskakoval po bidýlku, veselý jako vždycky. A tím mi nějak všechno ostatní připadalo ještě mnohem hrůznější – a zároveň jako ve snu, to se nedá popsat.

Když mě předvedli před generála, dva z jeho mužů mě museli držet, vlastně mě spíš podpírali, než aby mi bránili v útěku. Víte, byla jsem tak mladičká a chvílemi jsem asi upadala do mdlob. Přesto si pamatuju doslova, co mi tehdy generál pověděl. Prohlásil: „Řekl jsem tomuto ptákovi, aby zpíval – a on zazpíval. Řekl jsem tvým rodičům, že ti chci prokázat tu čest, že se staneš mou manželkou – a oni odmítli. A teď se tu rozhlédni. Chci vědět, jestli budeš jako tvůj kanár, nebo jako tví rodiče.“ Pak ukázal do temného kouta místnosti – pokoj byl samozřejmě osvětlený jenom loučemi, z nichž většina byla na noc zhasnutá –, ale bylo tam dost světla, abych doká-

zala rozeznat, že v tom koutě je hromada kulatých předmětů a každý má po straně trs trávy. To alespoň byla moje první myšlenka – doopravdy. Tak nevinná jsem bývala, a jsem přesvědčená, že jsem měla myšlení otupělé šokem.“

„Prosím,“ snažila se ji zastavit Elena a něžně lady Ulmu pohládila po ruce. „Nemusíš nám to všechno vyprávět. Chápeme, že...“

Ale zdálo se, že lady Ulma její slova nevnímá. Pokračovala: „A pak jeden z generálových mužů zvedl jakousi kulatou věc, vypadalo to jako kokosový ořech s mohutným trsem listů nahoře. Ležérně s ní pohupoval a pak jsem si všimla, že ten porost je spletený do copu – a najednou jsem uviděla, co to je doopravdy. Byla to hlava mojí maminky.“

Elena bezděčně polkla. Lady Ulma se dívala na dívky klidnýma suchýma očima. „Předpokládám, že si o mně myslíte, že jsem hrozně necitelná, když dokážu o takových věcech mluvit, aniž bych se zhroutila v slzách.“

„Ne, ne...,“ chvatně ji přerušila Elena. Ona sama se trásla, přestože svou parapsychickou vnímavost snížila, jak jen to šlo; tiše doufala, že Bonnie neomdlí.

Lady Ulma pokračovala: „Válka, výbuchy násilí a tyranie – to je svět, ve kterém žiju od chvíle, kdy jsem tehdy přišla o svoji dětskou nevinnost. Jedině laskavost mě teď už dokáže ohromit a naplnit mi oči slzami.“

„Ach, neplač,“ zvolala Bonnie a objala ji. „Neplač, jsme tu s tebou.“

Mezitím na sebe Elena a Meredith pohlédly se zdviženým obočím a letmým pokrčením ramen.

„Prosím, neplač,“ přidala se Elena a s mírně provinilým pocitem se rozhodla uskutečnit další plán A. „Ale řekni, proč vaše rodinné sídlo skončilo v tak hrozném stavu?“

„To generálovou vinou. Posílali ho do vzdálených míst, aby tam sváděl bláznivé a nesmyslné boje. Když odjížděl, brával s sebou většinu své družiny – včetně otroků, kteří v té chvíli patřili mezi jeho oblíbené. Jednou odjel, bylo to tři roky potom, co napadl náš dům, a já jsem mezitím upadla v nemilost, takže si mě nevybral, abych ho doprovázela. A to bylo moje štěstí. Celý jeho prapor byl smeten nepřítelem. Členové domácnosti, kteří jeli s ním, byli zabiti nebo uvrženi do otroctví. Neměl žádného dědice, a tak veškerý jeho majetek propadl koruně – a nebyl dál nijak využíván. Leží ladem a bez užitku celé ty roky a bezpochyby byl mnohokrát vyplněn. Ale jeho pravé tajemství, tajemství drahokamů, zůstalo neodhaleno... tedy alespoň pokud já vím.“

„Tajemství drahokamů?“ zašeptala Bonnie a znělo to jako titul nějakého tajemného příběhu. Pořád ještě objímala jednu paži lady Ulmu.

„Jaké tajemství drahokamů?“ zeptala se Meredith po-

někud vyrovnaněji. Elena nedokázala ani promluvit, jak ji zamrazilo – jako by vstoupila do jakési tajemné hry.

„Za dob mých rodičů bývalo zvykem ukrývat jmění někde na vlastních pozemcích – a to místo znali výlučně členové rodiny. Samozřejmě, že můj otec, který vyráběl šperky a obchodoval s nimi, měl mnohem víc co schovávat, než většina lidí tušila. V domě zřídil nádherný pokoj, který připomínal Aladinovu jeskyni. Měl tam svoji dílnu, surové drahokamy i dokončené šperky, jemně opracované k dokonalé kráse, které vyráběl na objednávku nebo pro moji maminku nebo jen podle své představitosti.“

„A tu místnost nikdy nikdo nenašel?“ divila se Meredith a v hlase se jí objevil jemný nádech skepse.

„Pokud ano, nikdy jsem se o tom nedoslechla. Samozřejmě tenkrát by bývali mohli dostat ty informace z mých rodičů – ale generál nebyl pečlivý a trpělivý upír nebo kitsune, byl to jenom krutý a netrpělivý démon. Když se prohnal celým domem, zabil mi přitom rodiče a ani ho nenapadlo, že i já ve svých čtrnácti letech bych o úkrytu mohla něco vědět.“

„Ale vědělas...“, zašeptala Bonnie, kterou ten příběh úplně pohltil.

„Věděla. A vím to pořád.“

Elena polkla. Pořád se snažila zůstat klidná, víc se podobat Meredith a zachovat si chladnou hlavu. Ale zrovna

když otevřela pusu, aby pronesla něco chladnokrevného, vyhrkla Meredith: „Tak na co čekáme?“ a vyskočila na nohy.

Zdalo se, že lady Ulma je neklidnější osobou v celé místnosti. Vypadalo to, že je mírně překvapená a skoro se až stydí. „Chceš říct, že bychom měly požádat našeho pána o audienci?“

„Chce říct, že bychom měly odsud vypadnout a dojet si pro ty drahokamy!“ vykřikla Elena. „Ačkoliv máš pravdu, Damon by nám mohl hodně pomoci, pokud tam bude něco těžkého ke zvedání. A Sage taky.“ Nedokázala pochopit, proč lady Ulma neprojevuje větší nadšení.

„Copak to nechápeš?“ sypala ze sebe, jak se její mysl rozletěla mílovými skoky vpřed. „Mohla bys znovu vybudovat svůj dům! Můžeme ti ho pomoci opravit do té podoby, jaký býval, když jsi byla malá. Tedy, chci říct, pokud bys chtěla se svými penězi udělat zrovna tohle. Ale já bych si přála tu Aladinovu jeskyni alespoň *vidět!*“

„Ale – no,“ zdálo se, že lady Ulma má nějaké obavy. „Já jsem chtěla požádat pana Damona ještě o další laskavost – i když peníze z drahokamů by mu to mohly ulehčit.“

„Tak řekni, co si teda přeješ?“ pokoušela se Elena o trpělivost. „A nemusíš říkat pan Damon. Před pár dny ti daroval svobodu, pamatuješ?“

„Ale to byl jistě jenom – jenom projev radosti v tom

okamžiku?“ Lady Ulma se stále tvářila nejistě. „Neučinil to oficiálně u Úřadu pro otroctví nebo tak, že?“

„Pokud to neudělal, tak jediné proto, že o žádných oficiálních nemá ani poněti!“ vykřikla Bonnie ve stejnou chvíli, kdy Meredith prohlásila: „My opravdu neznáme protokol a zdejší zvyky. Takhle se to tedy musí udělat?“

Lady Ulma se zmohla jen na přikývnutí hlavou. Elena se cítila zahanbeně. Tušila, že pro tuto ženu, která byla otrokyní přes dvacet let, musí být opravdová svoboda něčím, čemu jen těžko dokáže uvěřit.

„Damon to myslel vážně, když prohlásil, že jsme všechny svobodné,“ řekla a klekla si ke křeslu lady Ulmy. „Jenom prostě nevěděl o všech povinnostech, které jsou s tím spojené. Když nám řekneš, co se má udělat, povíme mu to a pak můžeme společně odjet na tvoje bývalé panství.“

Chystala se vstát, když vtom Bonnie podotkla: „Něco je špatně. Není tak šťastná jako předtím. Musíme zjistit, v čem je problém.“

Elena poněkud pootevřela své parapsychické vnímání a zjistila, že Bonnie má pravdu. Zůstala tedy dál u Ulmi na křesla.

„Tak co se děje?“ ptala se dál, protože jí připadalo, že Ulma se nejlépe dokáže svěřovat právě jí.

„Doufala jsem,“ odpověděla lady Ulma pomalu, „že by snad pan Damon mohl vykoupit...“ Začervenala se,

ale statečně pokračovala dál: „Že by mohl vykoupit ještě jednoho otroka. Toho, který je otcem mého dítěte.“

Nastal okamžik naprostého ticha a pak se všechny dívky najednou rozpovídaly – evidentně se snažily nezmnít to, co všechny předpokládaly, totiž že otcem dítěte je starý Drohzne.

Ale samozřejmě, že to tak nemohlo být, spílala Elena sama sobě. Ona přece má z toho těhotenství *radost* – a kdo by mohl mít radost z toho, že má dítě s takovou nechutnou obludou, jako byl starý Drohzne? Kromě toho, on neměl nejmenší potuchy o tom, že je Ulma těhotná – a bylo mu to jedno.

„To se ale snadněji řekne, než udělá,“ pokračovala lady Ulma, když se šum uklidňování a otázek trochu utiřil. „Lucen je klenotník, proslulý umělec, který vyrábí šperky, co... co mi připomínají šperky mého otce. Bude hodně drahý.“

„Ale vždyť máš Aladinovu jeskyni!“ usmála se Bonnie. „Chci říct, že budeš mít dost peněz, když nějaké klenoty prodáš, ne? Nebo bys snad potřebovala víc?“

„Ale to jsou klenoty pana Damona,“ bránila se lady Ulma zděšeně. „I když o tom neví, zdědil veškerý majetek starého Drohzného, stal se mým majitelem a majitelem veškerého mého majetku...“

„Tak nejdřív vyřídíme úředně tvoje osvobození a pak to vezmeme jedno po druhém,“ rozhodla Meredith svým nejrozhodnějším a nejrozumnějším tónem.

Milý deníčku,

tak stále ještě píšu jako otrokyně. Dneska jsme byli vyřídit osvobození lady Ulmy, ale nakonec jsme se rozhodli, že my s Bonnií a Meredith bychom měly přece jenom zůstat „osobními asistentkami“. To kvůli tomu, že Ulma upozornila Damona, že by vypadal podivně a nemoderně, kdyby neměl několik půvabných dívek jako kurtizány.

Má to ovšem i světlé stránky – jako kurtizány musíme pořád nosit krásné šaty a drahé šperky. Vzhledem k tomu, že od té doby, co mi starý Drohzne rozmrskal džíny, ve kterých jsem do tohoto světa přišla, mám na sobě pořád jedny a ty samé, mě tahle vyhlídka opravdu nadchla.

Ale ve skutečnosti nejsou hlavním důvodem mého nadšení nové šaty. Všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy jsme osvobodili lady Ulmu a přijeli na její bývalé sídlo, mi připadá jako nádherný sen. Dům byl samozřejmě zničený a zjevně se stal doupětem pro divoká zvířata, která ho používala nejen jako ložnici, ale i jako záchod. Dokonce jsme objevili stopy vlků a dalších zvířat i v patře, což mě přivedlo k otázce, zda se i v tomhle světě nevyskytují vlkodlaci. Zjevně ano, a někteří dokonce ve velmi vysokém postavení u různých feudálních pánů. Možná by Caroline prospěla dovolená v tomhle světě, aby se pořádně seznámila se skutečnými způsoby

vlkodlaků – říká se, že nenávidí lidi natolik, že ani neкупují lidské a upíří (kdysi lidské) otroky.

Ale zpátky k sídlu lady Ulmy. Má základy a stěny z kamene a uvnitř je obložený tvrdým dřevem, takže nosná konstrukce je v pořádku. Závěsy a tapiserie jsou samozřejmě na cáry, takže když se dovnitř vydáte s baterkami a látky povlávají ze stěn všude kolem vás, působí to dost strašidelně. A to ani nemluvím o obrovských pavučinách. Pavouky nesnáším ze všeho nejvíc.

Ovšem stejně jsme se vydali dovnitř. Naše baterky připomínaly zmenšenou verzi toho obrovského karmínového slunce, které se neustále převaluje nad obzorem a všechno venku poskvřňuje barvou krve – ale zavřeli jsme za sebou dveře a zapálili oheň ve velkém krbu v místnosti, o které nám lady Ulma řekla, že to býval hlavní sál – myslím, že to je místo, kde se stoluje a bývají tam velké večírky a oslavy. Na jedné straně je na vyšším stupni obrovský stůl a nad ním balkon pro hudebníky a zbytek tvoří taneční sál. Lady Ulma říká, že tam taky spali v noci všichni sloužící (ve velkém sále, ne na galerii pro hudebníky).

Když jsme vyšli nahoru, uviděli jsme – přísahám! – několik tuctů ložnic s obrovskými sloupkovými postelemi, které budou potřebovat nové matrace, nebesa, povlečení a přehozy, ale nerozhlíželi jsme se tam dlouho. Ze stropu viseli netopýři.

Zamířili jsme do ateliéru Ulminy matky. Byl to veliký pokoj, kde mohlo sedět minimálně čtyřicet lidí a šít oděvy, které navrhovala. A teď přichází ta vzrušující část vyprávění!

Lady Ulma přistoupila k jedné šatní skříni a odhrnula rozedrané a moly prožrané šaty, které v ní visely. Stiskla několik různých bodů a zadní část skříně se odsunula! Uvnitř bylo ukryté uzoučké schodiště, které vedlo dolů.

Musela jsem pořád myslet na hrobku Honorie Fellové a přemýšlela jsem, jestli se dole třeba nezabýdlel nějaký upír, ale vím, že to bylo hloupé, protože přes vchod na schodiště byly napnuté husté pavučiny. Damon přesto trval na tom, že půjde dolů první, protože nejlíp vidí ve tmě – ale já si myslím, že ve skutečnosti byl prostě zvědavý, co tam dole je.

Po jednom jsme sestupovali za ním a snažili jsme se být při chabém světle baterek opatrní na schodech, a vtom... no, pro to, co jsme objevili, asi ani neexistují slova. Na okamžik jsem byla zklamaná, protože všechno na pracovním stole vypadalo spíš zaprášeně než třpytivě, ale lady Ulma začala jemně otírat drahokamy speciálním hadříkem a Bonnie objevila váčky a balíčky – a když je vysypala, bylo to, jako kdyby vylila na stůl duhu! Damon našel skříň, kde byly nekonečné řady šuplíků plných náhrdelníků, náramků, prstenů, pažních

náramků, nákotníků, náušnic, nosních kroužků, jehlic a ozdob do vlasů a dalších šperků!

Nemohla jsem uvěřit svým očím. Vysypala jsem jeden váček do dlaně a zjistila jsem, že mi mezi prsty protékají překrásné jiskřivé diamanty, některé z nich byly velké jako můj nehet na palci. Byly tam také bílé i černé perly, jednak menší a přesně sladěné podle velikosti, jednak větší a zajímavých tvarů – některé byly veliké skoro jako meruňka a vytvářely růžové nebo stříbrné odlesky. Viděla jsem safíry velké jako čtvrťák, které jiskřily tak, že to bylo vidět přes celou místnost. Měla jsem plné hrsti smaragdů, olivínů, opálů, rubínů, turmalínů a ametystů – a viděla jsem hromady lapisu lazuli, samozřejmě určeného k doplácení upírů.

A hotové šperky byly tak nádherné, až se mi chtělo skoro plakat. Všimla jsem si, že lady Ulma si opravdu tiše poplakała, ale myslím, že částečně to bylo i štěstím, když jsme všichni tolik chválili její šperky. Během několika dnů se z otrokyně, jíž nepatřilo v širém světě vůbec nic, stala neuvěřitelně bohatou dámou, která vlastní sídlo a všechny prostředky, jež kdy může potřebovat, aby ho udržela na patřičné úrovni. Rozhodli jsme se, že i když se hodlá provdat za svého milého, bude nejlepší, když ho Damon tiše odkoupí a osvobodí a zatím bude hrát „pána domu“, dokud neodjedeme. Během té doby se budeme chovat k lady Ulmě jako ke členu rodiny a šperkař Lucen se bude věnovat své práci,

a teprve až odjedeme, spolu s lady Ulmou v tichosti převezme Damonovo místo. Feudální pánové v okolí naštěstí už nejsou žádní démoni, ale jen upíři, kteří nemají tolik výhrad k tomu, když lidé vlastní rozsáhlé majetky.

Už jsem vyprávěla o Lucenovi? Pokud jde o šperky, je to neuvěřitelně nadaný umělec! Má spalující touhu tvořit – jako mladý otrok nejdříve vyráběl věci z hlíny a semen a představoval si, že vyrábí šperky. Pak měl to štěstí, že se dostal jako pomocník ke šperkaři. Tak dlouho litoval osudu lady Ulmy a tak dlouho ji miloval, že mu to připadá skoro jako zázrak, že spolu konečně mohou doopravdy být – a co je nejdůležitější, že spolu mohou být jako svobodní občané.

Báli jsme se, že Lucenovi se nebude líbit pomyšlení, že ho odkoupíme jako otroka a nedáme mu svobodu, dokud neodjedeme, ale on nikdy ani nedoufal, že se stane svobodným – to kvůli svému talentu. Je to jemný, něžný a laskavý muž s úhlednou malou bradkou a šedivýma očima, které mi připomínají Meredith. Je tak překvapený, že se k němu chováme slušně a nenutíme ho pracovat ve dne v noci, že by přistoupil na cokoli, jen aby mohl být v blízkosti lady Ulmy. Myslím, že byl učněm a pomocníkem jejího otce a zamiloval se do ní už před všemi těmi lety, jenom to musel tajit, protože se nikdy v životě nemohl jako otrok ucházet o dceru šperkaře vznešeného původu. Jsou teď spolu tak šťastní!